

Тема номера: Відтінки досвіду

РЕДАКЦІЯ VERBUM

11 ГРУДНЯ 2019

Шановні читачі! Український грудень здається дуже доречним місяцем, щоб нагадати, що світ буває повним світла й кольорів. Він ніколи не безбарвний, навіть якщо сіре небо та щоденна мряка всіма силами намагаються переконати у протилежному. Усі наші стосунки з довколишньою реальністю мають власні відтінки – та й сірий, зрештою, повний нюансів.

Джерело: Javier Molina

Якщо ближче придивитися до барв, можна побачити цілі культурні пласти, що росли довкола них за тисячоліття людської цивілізації. І в цьому випуску «Вербуму» – як і в попередньому, присвяченому кольорам, – ми замислюємося про їхнє місце в людському житті, символіку й відчуття, з ними пов'язані.

Розпочинає номер розмова із Ксенією Сокульською, перекладачкою книжки Кассії Сен-Клер «Потаємне життя барв». Виявляється, що світ сьогодні наповнений зовсім іншими відтінками, ніж ще два століття тому: звісно, трава така само зелена, а от вбрання чи книжкові ілюстрації – вже ні. Шлях до сучасної штучної палітри був складним і захопливим, повним торгових конфліктів, не зовсім етичних джерел пігментів і застосування речовин, несумісних із людським життям.

Юлія Карпицька пише про використання чорно-білого в кіно, зокрема в одному його жанрі – мек'юментарі, тобто іронічній псевдодокументалістиці. До винайдення кольорової плівки всі фільми були вимушено монохромні, та зі зміною технологічних можливостей чорно-біла зйомка набула додаткового значення: тепер вона асоціюється з історіями, архівними плівками, документальними кадрами, одне слово – автентичністю. І було б дивно, якби кінематографісти не гралися з цим набором очікувань.

Максим Карповець придивляється до коміксової колористики, яка давно вже не зводиться до простого зафарбовування контурних зображень. Барви дозволяють створити атмосферу, натякнути на певні ідеї, без слів пояснити сюжетні повороти, ба навіть доповнити історію новими сенсами. Сьогоднішні графічні романи пройшли довгий шлях від, скажімо, видань 1960-х років, у яких колір іноді мусив бути просто кольором, бо інакшого не дозволяли технічні можливості.

Соломія Щур розповідає про море, до образу якого ми не звикли: похмуре, холодне, сіре. Про Північне море. Це, звісно, не той пейзаж, що асоціюється з розслабленим відпочинком, під час якого можна не замислюватися ні про що занадто серйозне, але в цьому й полягає його цінність. Зустріч із Північним морем здатна стати подорожжю вглиб себе, а воно саме – важливим співрозмовником (чи то як називають те, із чим ми подумки діалогізуємо).

Галина Помилуйко, звертаючись до історії літургійної традиції Католицької Церкви, пише про символізм різнобарв'я священницьких шат у західних обрядах – як уже зниклих, так і цілковито сучасних. Зрозумівши сенс насиченого фіолетового відтінку «morello» в амвросіанському обряді, специфіку застосування коричневого й попелястого в галліканському й ліонському обрядах або зв'язок культу непорочного зачаття Богородиці з лазуровим «seruleo» в мозарабському обряді, можна поглибити свій літургійний досвід, підійшовши до повнішого

осягнення жертви, яку ми сукупно приносимо Богові під час Меси.

РЕДАКЦІЯ VERBUM

11 ГРУДНЯ 2019